

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Jiran a partner architekti, s. r. o.**, se sídlem Jana Masaryka 257/26, Praha, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2021, č. j. 28 A 19/2017 - 182,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2017, č. j. OD/17/10342/AZD, uznal Městský úřad Turnov (dále též „městský úřad“) žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění do 30. 6. 2017 (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 2. 12. 2016, v 10:24 hodin, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky X, na pozemní komunikaci I/10, v obci Malá Skála, v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS, směr Železný Brod, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dle pořízeného záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného

bez obsluhy bylo totiž zjištěno, že řidič uvedeného vozidla jel v daném úseku v rozhodné době rychlostí 59 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h. Tím došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 6. 2017, č. j. OD 668/17-3/67.1/17178/Rg KULK 44239/2017, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 25. 4. 2019, č. j. 28 A 19/2017 - 77. Mimo jiné konstatoval, že bylo prokázáno řádné zveřejnění informace o provádění úsekového měření ve smyslu § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o obecní policii“). Krajský soud tuto skutečnost ověřil při jednání, při němž provedl důkaz webovými stránkami města Turnov. Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek krajského soudu ke kasační stížnosti žalobce zrušil rozsudkem ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 - 35, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Konstatoval, že krajský soud pochybil tím, že žádným způsobem nezachytil obsah provedeného důkazu a neučinil jej součástí soudního spisu. Krajský soud rovněž nedostatečně důkazně podložil svůj závěr, že ke dni spáchání přestupku byla vhodným způsobem uveřejněna informace o zřízení stálých automatických technických systémů ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Opřel se totiž o obsah webových stránek města Turnov ke dni jednání před krajským soudem, tedy po dni spáchání přestupku. S ohledem na proměnlivost webových stránek v čase takto získaná informace neprokazuje, že došlo k uveřejnění informace před spácháním přestupku.

[4] Po vrácení věci krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu žalobce opět zamítl. Po doplnění dokazování dospěl ke skutkovému závěru, že na webových stránkách města Turnov byla uveřejněna informace o umístění radaru v místě spáchání přestupku ke dni jeho spáchání. Jedná se přitom o vhodnou formu zveřejnění dané informace. Obecní policie tedy dostala povinnosti plynoucí z § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Současně bylo prokázáno, že se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Proto bylo dle krajského soudu nadbytečné provést důkaz žalobcem předloženou fotodokumentací měřeného úseku. Důvodnou neshledal ani výtku, že úvahy správního orgánu ohledně materiální stránky správního deliktu jsou nedostatečné a že se měl správní orgán zabývat výskytem výjimečných skutkových okolností, které by snižovaly obecnou závažnost naplnění dané skutkové podstaty pod míru odůvodňující uložení sankce. Dle krajského soudu je třeba vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znaky přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická

pokračování

pro běžně se vyskytující případy přestupků. Žalobce žádné takové okolnosti netvrdil. Žalovaný se naplněním materiálního znaku deliktu zabýval v dané věci dostatečně. Nelze přisvědčit názoru žalobce, že by v daném případě nebyl naplněn materiální znak s ohledem na překročení rychlosti o pouhých 9 km/h v nezastavěném úseku obce. Krajský soud shledal nedůvodnými i zbývající námitky žalobce. Tyto zde nejsou rekapitulovány, neboť proti jejich posouzení kasační stížnost nesměřuje.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V prvním okruhu námitek krajskému soudu vytkl, že chybně doplňoval dokazování namísto správních orgánů. Splnění podmínky stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii přitom z provedeného důkazu nevyplývá. Dle údaje uvedeného na webové stránce byl relevantní článek vytvořen dne 8. 6. 2012. Ujednání o nájmu měřicího zařízení však bylo učiněno teprve dne 1. 2. 2013 a až následně mělo dojít k instalaci radaru. Veřejnoprávní smlouva mezi obcí Turnov a Malá Skála pak byla uzavřena dne 27. 10. 2014. Je proto nanejvýš pochybné, aby byla informace o zřízení automatického radaru zveřejněna již v roce 2012. Krajský soud nepostupoval v souladu se závazným právním názorem zrušujícího rozsudku, protože provedl důkaz aktuální verzí webových stránek. Ve druhém okruhu námitek stěžovatel krajskému soudu vytkl, že doplňoval důvody správních rozhodnutí v otázce, zda sporný úsek splňuje zákonné znaky obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Krajský soud měl toliko posoudit, zda se touto otázkou zabývaly správní orgány, nikoliv nahrazovat jejich činnost. Nadto nelze souhlasit s tím, že pro naplnění zákonné definice obce postačuje, pokud je úsek osazen značkami označujícími začátek a konec obce. Musí se současně jednat o zastavěné území, jak je definováno stavebním zákonem. Není racionální, aby se rychlostní limit platný pro obec aplikoval i v úseku, kde chybí zástavba, jako v projednávané věci. Stěžovateli nelze klást k tíži pozdější judikaturu, která pojem obec definovala bez ohledu na oba zákonné znaky. Třetí okruh námitek směřoval proti závěru krajského soudu o naplnění materiální stránky přestupku. Dle stěžovatele správní orgány i krajský soud posoudily tuto otázku nedostatečně. Nezohlednily, že překročení rychlosti bylo bagatelní a došlo k němu v nezastavěném území. Není důvod omezovat rychlost na 50 km/h v místech, kde silnice vede mezi poli a o obec se jedná toliko formálně. I Nejvyšší správní soud akcentoval v rozsudku ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 50, kritérium zastavěnosti a upozadil relevanci dopravního značení. Krajský soud věc posoudil opačně. Na závěr stěžovatel a jeho zástupce vyslovili nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a rovněž na závěry krajského soudu, se kterými se plně ztotožnil. Navrhl, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami, jimiž stěžovatel zpochybnil doplnění dokazování provedené krajským soudem za účelem zjištění, zda byla na webových stránkách města Turnov ke dni spáchání přestupku uveřejněna informace o zřízení stálých automatických technických systémů v předmětném úseku. Stěžovatel svou argumentaci založil na tom, že je na záznamu webové stránky, kterou krajský soud provedl jako důkaz, uvedeno, že článek o umístění stacionárních silničních rychloměrů v Turnově a okolí byl vytvořen a autorizován dne 8. 6. 2012. Uvedené datum přitom předchází datu uzavření smlouvy o nájmu měřícího zařízení (1. 2. 2013), veřejnoprávní smlouvy mezi obcí Turnov a Malá Skála (27. 10. 2014) i instalování radaru. Stěžovatel však interpretuje provedené důkazy chybně, protože z nich dovozuje rovněž nesprávné skutkové závěry.

[10] Krajský soud v souladu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku č. j. 7 As 177/2019 - 35 doplnil dokazování o záznam webových stránek na adrese https://web.archive.org/web/20160701000000*/www.turnov.cz/cs/mestsky-urad/radary.html. Tyto webové stránky, jejichž záznam je součástí soudního spisu, zachycují stav webu města Turnov ke dni 10. 10. 2016, a zároveň z nich vyplývá, že v dané podobě existovaly do dne 4. 4. 2017 (další změna webových stránek byla provedena až dne 5. 4. 2017). Soudem provedený důkaz tedy prokazuje stav webových stránek ke dni spáchání správního deliktu (2. 12. 2016), přičemž se na nich nachází informace o tom, že v obci Malá Skála jsou umístěny dva radary (za mostem přes Jizeru ve směru od Turnova a za čerpací stanicí ve směru do Turnova), jejichž umístění odpovídá vymezení místa spáchání přestupku v dané věci. Skutečnost, že je na daném znění stránek uvedeno datum vytvoření 8. 6. 2012, svědčí pouze o tom, že toto datum bylo na webových stránkách uvedeno ke dni 10. 10. 2016. Pro posouzení věci je však toto datum (a jeho správnost) irelevantní, neboť z hlediska splnění podmínek stanovených v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je rozhodné, že informace o zřízení stálých automatických technických systémů v předmětném úseku byla uveřejněna před datem spáchání správního deliktu. Následný závěr krajského soudu, že „v rozhodnou dobu (tj. v době spáchání předmětného přestupku, potažmo správního deliktu) byla informace o rychloměrech provozovaných v obci Malá Skála řádně uveřejněna“, je tedy správný a plně odpovídá provedenému dokazování. Z dokazování naopak přímo nevyplývá, kdy skutečně byla vytvořena informace o umístění stacionárních silničních rychloměrů v Turnově a okolí. To však není pro posouzení žalobní námitky podstatné. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku, „z hlediska splnění podmínek § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je relevantní obsah webových stránek pouze v určitém čase, a to konkrétně k okamžiku spáchání přestupku, respektive správního deliktu.“ Tento obsah byl před krajským soudem řádně prokázán, přičemž není pochyb o tom, že k datu spáchání správního deliktu (2. 12. 2016) byla uzavřena jak smlouva o nájmu měřícího zařízení (1. 2. 2013), tak veřejnoprávní smlouva mezi obcí Turnov a Malá Skála (27. 10. 2014) a instalován radar. Samotný způsob uveřejnění informace na webových stránkách obce

pokračování

pak odpovídá požadavkům judikatury (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 - 39).

[11] Stěžovatel dále brojil proti závěrům krajského soudu stran naplnění zákonné definice obce [§ 2 písm. cc) zákona o silničním provozu].

[12] Téměř doslovně totožnou námitkou týkající se stejného úseku měření jako v nyní posuzované věci, kterou uplatnil stejný zástupce v případě jiného stěžovatele, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 26. 8. 2021, č. j. 8 As 140/2019 - 42. Vycházejí z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 As 177/2017 - 49, a ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018 - 43, a Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, čj. 33 A 82/2015 - 41, konstatoval, že „měřený úsek neztrácí povahu obce jen z toho důvodu, že prochází částečně nezastavěným územím, jestliže se jinak v celém svém rozsahu nachází v obci, jejíž začátek a konec je vymezen dopravními značkami. Zastavěnost území podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu totiž představuje obecný znak obce, který se vztahuje k území obce jako celku. Opačný výklad zastávaný stěžovatelkou by vedl k absurdním situacím, kdy by v jednotlivých částech obce platila různá rychlost v závislosti na tom, zda zrovna pozemní komunikace prochází fakticky zastavěným územím či nikoliv. Takovýto výklad by byl jednak v rozporu s principem právní jistoty, neboť by bylo ponecháno na řidičích, aby v každém jednotlivém případě vyhodnotili, jakou povahu má území, jímž prochází pozemní komunikace, jednak by vedl ke vzniku vysoce rizikových a nebezpečných situací způsobených nijak neregulovaným střídáním nejvyšší povolené rychlosti v zastavěných a nezastavěných částech obce (a to až o 40 km/h!). Výklad zastávaný stěžovatelkou tak je v rozporu se smyslem a účelem omezení rychlosti v obci podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť by ve svém důsledku vedl k závažnému narušení plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a k ohrožení života a zdraví jeho účastníků. Krajský soud proto dospěl ke správnému závěru, že měřený úsek byl obcí ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu i v té části, ve které nebyla žádná zastávba. Co se týče námitky, dle které nemohlo být stěžovatelce a řidiči vozidla v době jízdy známo, že obec nemusí být zastavěným územím, jestliže ze zákona vyplývá opak a daná judikatura ještě neexistovala, Nejvyšší správní uvádí, že tato námitka je zavádějící a lichá. Z výše citovaných rozsudků totiž nevyplývá, že by zastavěnost území nebyla znakem obce podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud v nich pouze upřesnil, že se znak zastavěnosti území vztahuje k obci jako celku. Nadto nelze spekulovat o tom, co bylo v době spáchání přestupku známo řidiči vozidla, jestliže je stěžovatelce kladen za vinu správní delikt podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, za který odpovídá objektivně, bez ohledu na míru zavinění. Případná dobrá víra stěžovatelky v jí zastávaný výklad definice obce podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu by tak mohla být zohledněna za zcela výjimečných okolností maximálně pouze jako polehčující okolnost při ukládání pokuty za správní delikt (srov. bod 32 a násl. rozsudku NSS ze dne 11. 2. 2021, čj. 8 As 415/2018 - 48). Stěžovatelce však byla uložena pokuta v nejnižší možné zákonné sazbě.“ S ohledem na totožnost námitky a skutkového stavu nemá Nejvyšší správní soud důvod se od citovaných závěrů jakkoliv odchýlit. Plně jim konvenuje i stěžovatelem zpochybňovaná pasáž napadeného rozsudku, ve které krajský soud uvedl, že „[a]plikace jiných zákonů, např. zákona stavebního, není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce.“

[13] Nutno dodat, že krajský soud se vyjádřil rovněž k nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, kterou stěžovatel spatřoval mimo jiné v tom, že se správní orgány nezabývaly tím, zda měřený úsek splňoval znaky obce podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Je pravdou, že se krajský soud vyjádřil k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů toliko obecnějším konstatováním, že z rozhodnutí žalovaného jsou dostatečně seznatelné důvody, které vedly k jeho závěrům i skutkové okolnosti, o něž se opřel a úvahy, kterými se při posouzení věci řídil. Nevyjádřil se tedy adresně k jednotlivým výtkám stěžovatele. Nelze však odhlédnout od toho, že přezkoumatelností správních rozhodnutí se zabýval v přechozím rozsudku sám Nejvyšší správní soud (viz body 8 až 11). Za takové situace by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení a procesní ekonomie, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek rušil a ukládal krajskému soudu, aby se zabýval podrobněji přezkoumatelností správních rozhodnutí z hlediska jednotlivých žalobních námitek, a *de facto* toliko reprodukoval závěry, které jsou uvedeny v předchozím rozsudku č. j. 7 As 177/2019 - 35.

[14] Výše uvedené závěry týkající se povahy měřeného úseku dopadají částečně také na námitky stěžovatele zpochybňující naplnění materiální stránky přestupku. Jak totiž bylo vysvětleno, nezastavěné území se jistě může nacházet také v obci. Jelikož se však jedná nadále o součást obce, lze na tomto území předpokládat např. zvýšený pohyb chodců či cyklistů (obyvatel obce), a proto je i v tomto území dán veřejný zájem na tom, aby nedocházelo k překračování nejvyšší povolené rychlosti 50 km/h. Stěžovatel se snaží vzbudit dojem, že snad byly značky vyznačující území obce umístěny excesivně a měření rychlosti probíhalo „v polích“. O takovou situaci se však v žádném případě nejedná. Měřený úsek se nachází uvnitř obce. Nachází se na něm ostatně i přechod pro chodce, jak vyplývá přímo z fotografie pořízené měřicím zařízením. Za dané situace nelze dovozovat absenci naplnění materiální stránky přestupku tak, jak se snaží činit stěžovatel. Nejvyšší správní soud přitom na rozdíl od stěžovatele nepovažuje překročení maximální povolené rychlosti 50 km/h o 9 km/h za bagatelní, neboť se jedná o překročení maximální povolené rychlosti o takřka 20 %, a to v celém úseku měření. Situace je tedy nesrovnatelná s případy, kdy skutečně k naplnění materiální stránky přestupku nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45). Ani tyto námitky proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými.

[15] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[17] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřeném v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že se k němu již opakovaně vyjadřoval – a to například přípisem Předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017,

pokračování

či 9 As 413/2018. Jak uvádí sám stěžovatel, nejedná se o kasační námitku. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu